TEZAUR LITURGIC

25 SEPTEMBRIE

GHERASIM MIKRAGHIANANITUL

SLUJBA SF.CUVIOASE EUFROSINA DE LA ALEXANDRIA

ATENA,2020

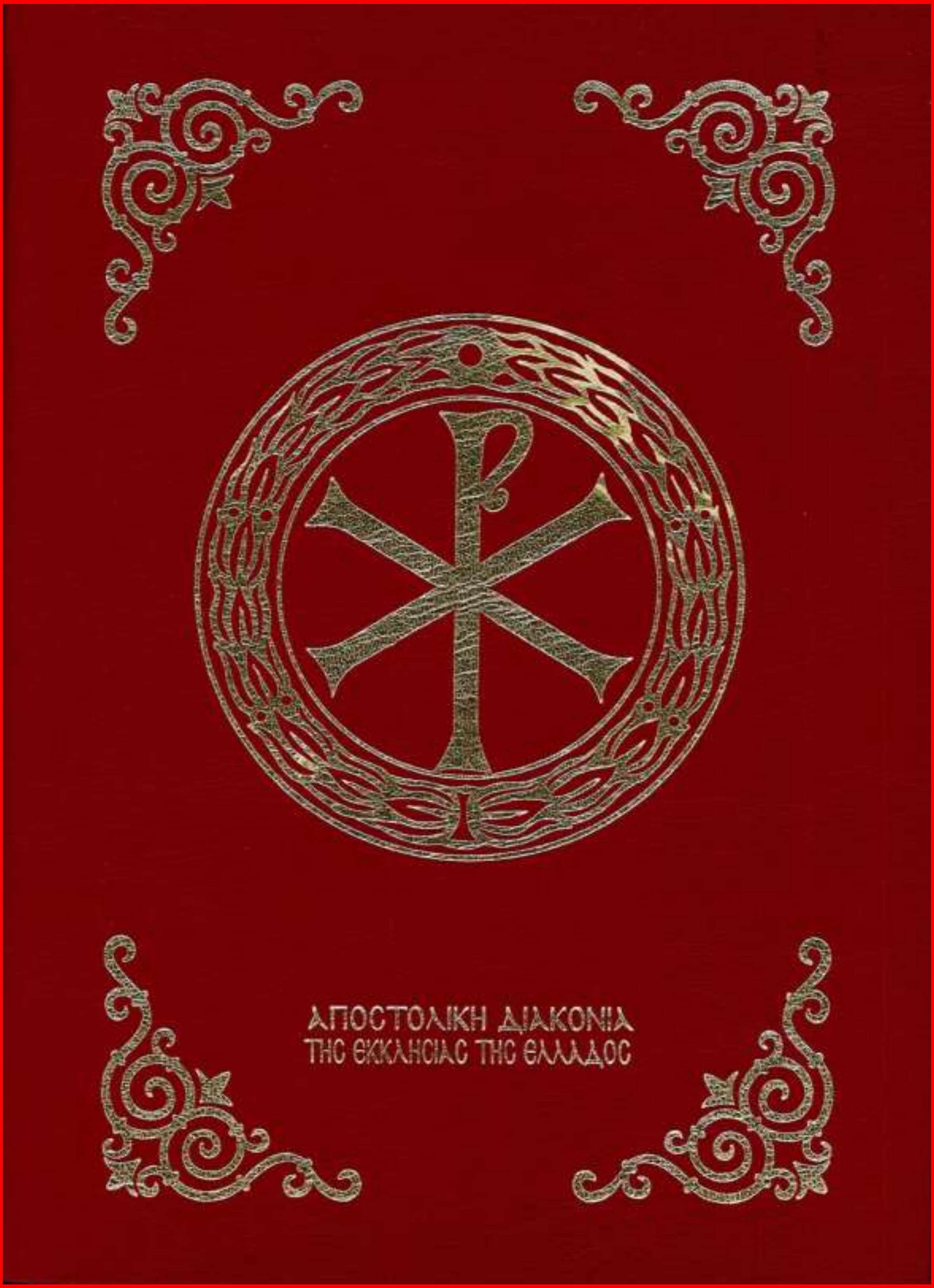
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΟΣΙΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ποίημα Γερασίμου Μικραγιαννανίτου

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἱστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἑξῆς Προσόμοια. Γερασίμου. Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Τὴν ἀγγελικήν, εὐφροσύνην ἐκζητοῦσα, τὴν ἀσκητικήν, ὑπεισῆλθες πολιτείαν, καὶ τρόπῳ φιλοσόφῳ, τὸν τὴν Εὔαν πτερνίσαντα, ὄφιν καταβέβληκας ἀνδρείως, καὶ τῷ Σωτῆρι ἐνυμφεύσω, ἀρετῶν κάλλεσι, παρ' οὗ δεδόξασαι λαμπρῶς, Εὐφροσύνη πάνσεμνε.

Ἤμειψας σεμνή, καὶ τὴν κλῆσιν καὶ τὸ σχῆμα, καὶ ὥσπερ ἀνήρ, ἐν φρονήματι ἀνδρείῳ, προσῆλθες Εὐφροσύνη τοῖς Ὁσίοις Μονάζουσι, θείαν ἑλομένη πολιτείαν, καὶ ὑπὲρ φύσιν ἠγωνίσω, θερμῷ ἔρωτι, τῆς ἀγαπήσεως Χριστοῦ, πτερουμένη ἔνδοξε.

Μνήστορα φθαρτόν, καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν, σώφρονι νοΐ, παριδοῦσα Εὐφροσύνη, Χριστῷ τῷ ἀθανατῳ, Βασιλεῖ ἠκολούθησας, λάθρα σῶν οἰκείων ἐκφυγοῦσα, καὶ ἐν ἀσκήσει καρτεροῦσα, θερμῶς ἔκραζες· εὐλογημένος εἶ Σωτήρ, ὁ μόνος Φιλάνθρωπος.

Θάμβει συσχεθείς, ὡς ἰδὼν σε καὶ γνωρίσας, καὶ καταμαθών, τὴν σὴν ξένην πολιτείαν, ὁ σὸς τοκεὺς Ὁσία, τὸν Θεὸν ἐμεγάλυνε, τὸν μεγαλυνθέντα τῷ σῷ βίῳ, ὃν ἐκδυσωπει Εὐφροσύνη, ἡμῖν ἔλλαμψιν, δοῦναι σωτήριον σεμνή, καὶ κλῆρον αἰώνιον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'. Γερασίμου.

Τῷ πυρὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀναφθεῖσα ἀγάπης, τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ ἠκολούθησας, πάντων ἀπαναστᾶσα τῶν τερπνῶν· ἰσαγγέλως γὰρ πεπολίτευσαι, καὶ πάντας ἐξέπληξας, τῷ παραδόξῳ τρόπῳ σου· ὅθεν τῆς ἄνω δόξης τυχοῦσα, Ὁσία Εὐφροσύνη ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῆς Ὁσίας καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλεηθῆναι τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα. Γερασίμου. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Νύμφη θεοσεβής, ἐδείχθης τοῦ Σωτῆρος, Ὁσία Εὐφροσύνη, ἁγνείᾳ καὶ ἀσκήσει, σαυτὴν κατακοσμήσασα.

Στίχ. *Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.*

Λάθρα τοῦ σοῦ πατρός, διεκφυγοῦσα Μῆτερ, Ὁσίων ὁμηγύρει, ὡς ἄγνωστος προσῆλθες, καὶ τὸν Χριστὸν ἐδόξασας.

Στίχ. *Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατηύθυνε τὰ διαβήματά μου καὶ ἐνεβαλεν εἰς τὸ στόμα μου ᾆσμα καινόν*

Ὢ θαύματος φρικτοῦ! ἐν μέσῳ τῶν ἀνδρῶν γάρ, ἀπήμαντος διῆλθες, Ὁσία Εὐφροσύνη, ἀνδρικωτάτοις σκάμμασι.

Δόξα... Τριαδικόν.

Τρία σε ἐν μιᾷ, πρόσωπα τῇ οὐσίᾳ, δοξάζων σε Θεέ μου, Δημιουργὲ τῶν ὅλων, τρυγῶ τὴν σωτηρίαν μου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὄπισθεν τῆς Ἁγνῆς, Παρθένου ἑπομένη, Ὁσία Εὐφροσύνη, εἰς ναὸν ἀπηνέχθης, τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Ὡς παρθένος φρονίμη καὶ ἀδιάφθορος, κατηγγυήθης ὁσίως τῷ Ζωοδότῃ Χριστῷ, καὶ προσκαίρων τὴν χλιδὴν ἐμφρόνως ἔλιπες· ὅθεν ἐν μέσῳ τῶν ἀνδρῶν, ὡς ἀμόλυντος ἀμνάς, ἐξέλαμψας Εὐφροσύνη, καὶ τοῦ Βελίαρ τὰ κέντρα, τῇ πολιτείᾳ σου ἀπήμβλυνας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχείμαστε λιμήν, καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν Ποιητήν σου, καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τό· *Μακάριος ἀνήρ.* Εἰς δὲ τό· *Κύριε ἐκέκραξα,* ἱστῶμεν Στίχους ϛ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἑξῆς Προσόμοια. Τοῦ Μηναίου. Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Μῆτερ Ὁσία, Εὐφροσύνη ἀξιάγαστε, τὴν ὄντως εὐφροσύνην ἐπιποθήσασα, τὴν ταύτην προξενοῦσαν ὥδευσας τρίβον· πλούτου ἠλλάξω γάρ, πτωχείαν πολλήν, σαρκικοῦ μνηστῆρος, τὸν ζῶντα εἰς αἰῶνας· τρυφῆς ῥεούσης, τὸ ἐγκρατές· τῆς ἀναπαύσεως, πόνους τοὺς ἐν ἀσκήσει· τὴν ὑπερκόσμιον ζωὴν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ, ἧς καὶ ἐπέτυχες φρονίμοις σὺν Παρθένοις, διατηρήσασα τὴν σὴν λαμπάδα ἄσβεστον, καὶ νυμφῶνος ἀξιωθεῖσα, ὡς παρθένος, ὡς νύμφη Χριστοῦ πανεύφημε.

Ῥείθροις δακρύων, ἀρδευθεῖσα τὴν διάνοιαν, εὐθηνήσας ἀσκήσει, τοὺς ἐναρέτους καρπούς· ἄμπελος καθάπερ ὡραιότατη, ἤνεγκας βότρυας ὡραίους σεμνή· ὧν τοῦ θείου γλεύκους, σαφῶς ἐμφορηθέντες, τὰ αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς, καταγλυκαίνο-μεν ὄντως σοῦ τῇ μιμήσει, καὶ εὐφραινόμεθα τὴν θείαν εὐφροσύνην, μέθην ὠθούμενοι τὴν ἐκ τῆς ἁμαρτίας, βοῶντες· Πάνσεμνε, Χριστὸν δυσώπει πάντοτε, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένῃ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Θέαμα ξένον, καὶ τῇ φύσει δυσπαράδεκτον! πῶς ἔλαθες τῆς Εὔας τοῦ παλαιοῦ πτερνιστοῦ, δεινὰς μηχανουργίας, μέσον ἀνδρῶν, κατασκηνώσασα

τελείῳ νοΐ πῶς πυρὸς ἐν μέσῳ, διῆλθες μὴ φλεχθεῖσα· πῶς συνεκάλυψας γυναικῶν τὸ ἀσθενές, νευρουμένη θείᾳ δυνάμει, τοῦ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν ἀναλαβόντος, καὶ ἀνατείλαντος ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου· ὃν καθικέτευε, Ἀγγέλοις συγχορεύουσα, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένῃ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Προσόμοια ἕτερα. Γερασίμου. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῶν Ὁσίων ἀγλάϊσμα, καὶ Παρθένων ὡράϊσμα, καὶ λαμπρὰν ἀσκήσεως ὑποτύπωσιν, τῶν ἀρετῶν ἐνδιαίτημα, καὶ νύμφην περίδοξον, τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ, ὁ περίβλεπτος βίος σου, σὲ εἰργάσατο, τοῖς ἐν κόσμῳ Ὁσία Εὐφροσύνη· διὰ τοῦτό σου τὴν μνήμην, τὴν εὐκλεῆ ἑορτάζομεν.

Τὸν μνηστῆρα τὸν πρόσκαιρον, οὐρανίῳ σου ἔρωτι, καὶ τρυφὴν τὴν ῥέουσαν καταλέλοιπας, καὶ τὴν οἰκείαν ἀσθένειαν, ὁμοῦ καὶ τὸ ἔνδυμα, μεταμείψασα σοφῶς, ὡς ἀνὴρ παραγέγονας, καὶ ἐσκήνωσας, ἐν ἀνδράσιν ὁσίοις Εὐφροσύνη, καὶ ἐχθροῦ τάς πανουργίας, ὁλοσχερῶς ἐθριάμβευσας.

Ὡς ἰδὼν καὶ ἀκούσας σου, πολιτείας τὴν ἔλλαμψιν, καὶ τοῦ ξένου βίου σου τὸ παράδοξον, ὁ σὸς γεννήτωρ ὁ ἔνθεος, ἐξέστη τῷ πνεύματι, καὶ ἀνύμνησε Χριστόν, τὸν λαμπρῶς σε δόξάσαντα, καὶ τοῖς ἴχνεσι, πορευθείς σου Ὁσία Εὐφροσύνη, μετὰ σοῦ τῆς ἄνω δόξης, θεουργικῶς κατηξίωται.

Δόξα... Ἦχος β'. Τοῦ Στουδίτου. Τοῦ Μηναίου.

Τὸ καθαρὸν τῆς ἁγνείας σου χρῆμα, ἄμωμον ἐξ ἀνδρῶν φυλάξασα, νύμφη Χριστοῦ ἐχρηματίσας, Εὐφροσύνη παμμακάριστε, σώματος μὲν κάλλος, ἀσκητικοῖς πόνοις μαράνασα, ψυχὴν δὲ ὡραΐσασα, τῇ εὐμορφίᾳ τῆς χάριτος· ἐν γὰρ τῷ ἄρρενι τὸ θῆλυ σαφῶς ὑποκρύψασα, ἔλαθες τοῦ Βελίαρ τὰ ἔνεδρα, ἀγγελικῶς ἐν γῇ βιώσασα. Ἀλλ' αἴτησαι εἰρήνην, τοῖς πόθῳ εὐφημοῦσί σε, ὡς χαρᾶς ἐπώνυμος κοσμοχαρμόσυνε.

Καὶ νῦν... Ἦχος ὁ αὐτός.

Παρῆλθεν ἡ σκιὰ τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγομένη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. λα', 10, 13-20, 25).

Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὑρήσει; τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη. Μηρυομένη ἔρια καὶ λίνον ἐποίησεν εὔχρηστον ταῖς χερσιν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευόμενη μακρόθεν, συνάγει δὲ αὐτῆς τὸν πλοῦτον. Καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίναις. Θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν

αὐτῆς κατεφύτευσε κτῆμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφὺν αὐτῆς ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Ἐγεύσατο ὅτι καλόν ἐστι τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. Τοὺς πήχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τάς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον. Χεῖρας δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. μγ', 9-14).

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀναγγελεῖ ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει, Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγώ εἰμι. Ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεὸς καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῴζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγώ εἰμι καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ', 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιομελα. Γερασίμου. Ἦχος α'.

Φερωνύμως εὐφροσύνης πρόξενος, ὡς ἀληθῶς ἐδείχθης, τῇ Ἐκκλησίᾳ Μῆτερ· ἐν γὰρ τῇ γεννήσει σου χαρᾶς ἔπλησας, τοὺς παρ' ἐλπίδα σε βλαστήσαντας, καὶ ἐν τῇ ἰσαγγέλῳ ζωῇ σου, καὶ φιλοσόφῳ ἀσκήσει σου, τῶν Μοναστῶν τὰς τάξεις εὔφρανας· ἀλλὰ πλεῖον πάντων, ἅπαντας ἐξέστησας, ἐν τῇ πρὸς Θεὸν ἐκδημίᾳ σου, ἀναφανδὸν γνωσθέντων τῶν κατὰ σέ, Εὐφροσύνη

Ὁσία· διὸ καὶ πάντες θυμηδίας πληρωθέντες, ἐν εὐφροσύνῃ ἐβόων· Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Τὸν ἀληθῆ νυμφίον ποθήσασα, τῷ θεοειδεῖ ἐπτερώθης ἔρωτι, Εὐφροσύνη ἀξιάγαστε· ὅθεν ὡς ἁγνὴ περιστερὰ καὶ ἄμωμος, τῶν χαμαὶ συρομένων ἐμάκρυνας, μνηστῆρος σχέσιν, καὶ πατρὸς ὑπεριδοῦσα ἀγάπην· καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων φέρουσα, τῶν ἀρετῶν τῷ κάλλει σαυτὴν ἐκόσμησας, καὶ εἰς νυμφῶνα οὐράνιον, λαμπαδηφόρος συνεισῆλθες, σὺν ταῖς φρονίμοις παρθένοις· μεθ' ὧν ἡμῶν μνημόνευε, τῶν εὐφροσύνως μεμνημένων σου.

Ἦχος γ'.

Τίς μὴ θαυμάσει, τὸ ἀνδρεῖόν σου φρόνημα, καὶ τὸν θερμὸν καὶ ἀνένδοτον, πρὸς Θεόν σου πόθον, Εὐφροσύνη ἀξιοθαύμαστε· ἀρρενωθεῖσα γὰρ τῷ νοΐ, καὶ τῇ κλήσει καὶ τῷ σχήματι, μέσον ἀνδρῶν κατεσκήνωσας, ἀνδρικὰ τελοῦσα παλαίσματα· ὢ τοῦ θαύματος! πῶς οὐ κεχαύνωσαι, οἷα νεᾶνις ἁπαλή, τῇ βίᾳ τῆς φύσεως; πῶς δὲ οὐκ ἐνάρκησας καὶ ἐκάμφθης, τοῖς πατρικοῖς θρήνοις καὶ δάκρυσιν; Ὄντως ἐν σοὶ ὁ Χριστὸς δοξάζεται, ὁ ἐν ταῖς βουλαῖς τῶν ἁγίων αὐτοῦ δοξαζόμενος· Αὐτὸν ἱκέτευε δεόμεθα, τῆς ἄνω δόξης ἀξιῶσαι τοὺς σὲ γεραίροντας.

Δόξα... Ἦχος δ'.

Νυμφευθῆναι τῷ Χριστῷ ἑλομένη, τὴν σὴν ἁγνείαν ἄσπιλον ἐτήρησας, Εὐφροσύνη καλλιπάρθενε· ἔνθεν τούτῳ προσήγαγες, ὥσπερ προῖκα πολύτιμον,

νέκρωσιν σαρκός, δακρύων ἀλάβαστρον, στάσιν παννυχον, ἐγκράτειαν σύντονον, καὶ τῶν λοιπῶν ὁσίων ἀρετῶν τὴν περιουσίαν· ἀνθ' ὧν τὰ ἄνω ἀπέλαβες βασίλεια, καὶ τῶν φωτεινῶν, ἠξίωσαι θαλάμων· ὧν καὶ ἡμᾶς μετόχους ποίησον, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον· Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ὅτε κατετρώθης τῷ γλυκεῖ, ἔρωτι τῆς θείας ἀγάπης, ὡς καλλιπάρθενος, τότε πάντα ἔλιπες στερρῷ φρονήματι, κοσμικὴν περιφάνειαν, πατρὸς εὐκληρίαν, Εὐφροσύνη πάνσεμνε, καὶ ἡδὺν μνήστορα· ὅθεν ἀρετῶν ταῖς ἰδέαις, λάμψασα ὡς ἥλιος κόσμῳ, τῆς ὑπερκοσμίου δόξης ἔτυχες.

Στίχ. *Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι*

Ὅτε ἐν ἀνδρῴᾳ τῇ στολῇ, Μῆτερ ὡς ἀνὴρ παρεγένου, τῶν Μοναστῶν τῷ χορῷ, τότε ἀνδρικώτατα ἤνυσας σκάμματα, καὶ ὡς λίθος πολύτιμος, καὶ σμάραγδος ἄλλος, μέσον ἀνδρῶν ἔλαμψας τῇ συντονίᾳ σου· ὅθεν δωρεῶν οὐρανίων, πλήρης Εὐφροσύνη ἐδείχθης, καὶ Χριστῷ προσήχθης ὡς ἀμώμητος.

Στίχ. *Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατηύθυνε τὰ διαβήματά μου καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸ στόμα μου ᾆσμα καινόν*

Ὅτε ἐν τῷ τέλει τῆς ζωῆς, θείᾳ εὐδοκίᾳ ἐγνώσθης, τῷ σὲ θρηνοῦντι πατρί, τότε θάμβους ἔπλησας τοῦτον θεόνυμφε, ὅστις σφόδρα ἀγάμενος, τὴν σὴν πολιτείαν, ταύτης ἐκοινώνησεν, ἀσκήσας ἄριστα· ὅθεν σὺν αὐτῷ νῦν δυσώπει, πάσης ἡμᾶς ῥύεσθαι βλάβης, τοὺς σὲ Εὐφροσύνη μακαρίζοντας.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'. Γερασίμου.

Τὴν τοῦ θήλεος ἀσθένειαν, ἀπορρίψασα Μῆτερ, ἀνδρικοὺς ἀγῶνας ἀπεδύσω, οὐρανόφρονι γνώμῃ· τὸν γὰρ ἀόρατον ἐχθρόν, εἰς τέλος καταισχύνασα, τρόπαιον νίκης θαυμαστόν, κατ' αὐτοῦ ἀνήγειρας· καὶ τῆς ἀσκήσεως τὸν δρόμον, θεοπρεπῶς τελέσασα, λαμπαδηφόρος εἰσελήλυθας, πρὸς οὐρανίους θαλάμους· Μακαρία σὺ εἶ, ὅτι τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, τὸν καρπὸν ἐπιτηδείως ἐτρύγησας· καὶ νῦν μὴ παύσῃ αἰτοῦσα, Εὐφροσύνη Ὁσία, ἐλεηθῆναι τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Τῆς Παρακλητικῆς.

Δέσποινα, πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Ὡς παρθένος φρονίμη καὶ ἀδιάφθορος, κατηγγυήθης ὁσίως τῷ Ζωοδότῃ Χριστῷ, καὶ

προσκαίρων τὴν χλιδὴν ἐμφρόνως ἔλιπες· ὅθεν ἐν μέσῳ τῶν ἀνδρῶν, ὡς ἀμόλυντος ἀμνάς, ἐξέλαμψας Εὐφροσύνη, καὶ τοῦ Βελίαρ τὰ κέντρα, τῇ πολιτείᾳ σου ἀπήμβλυνας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχείμαστε λιμήν, καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν Ποιητήν σου, καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν πλοῦτον τὸν φθαρτόν, καὶ μνηστῆρος τὸ φίλτρον, καὶ πᾶσαν ὑλικήν, ἡδυπάθειαν Μῆτερ, ἐμφρόνως καταλέλοιπας, ὡς τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι, τοῦ Κυρίου σου, ᾧ ἀκλινῶς ἑπομένη, βίου κρείττονος, ὤφθης λαμπὰς Εὐφροσύνη, λαμπρῶς ἀριστεύσασα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ πάντων ἐκλεκτή, καὶ πασῶν ἀνωτέρα, ὡς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, καὶ πηγὴ εὐσπλαγχνίας, σπλαγχνίσθητι Πανάμωμε, ἐπ' ἐμοὶ τῷ οἰκέτῃ σου, καὶ θεράπευσον, τὴν κακωθεῖσαν ψυχήν μου, ταῖς τοῦ δράκοντος, ἐπιβουλαῖς καὶ ἐνέδραις, καὶ σῶσόν με Δέσποινα.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἁγνείᾳ ἐκλάμψασα, καὶ ἀρετῶν καλλοναῖς, Κυρίῳ μεμνήστευσαι, καθαρωτάτῃ ψυχῇ, καὶ ἤσκησας ἄριστα· ὅθεν πρὸς ἀθανάτους, μετετέθης νυμφῶνας, βλέπουσα τοῦ νυμφίου, τὴν ὑπέρφωτον δόξαν, Ὁσία Εὐφροσύνη, Παρθένων ἀγλάϊσμα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν πάντων δεσπόζοντα, καὶ πρὸ αἰώνων Θεόν, συνέλαβες Ἄχραντε, δίχα φθορᾶς καὶ τροπῆς, καὶ τοῦτον γεγέννηκας, ἕνα τῇ ὑποστάσει, καὶ διπλοῦν τῇ οὐσίᾳ, μηδόλως ἐν τῇ κενώσει, τοῦ Πατρὸς ἀποστάντα, Ὧ πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον,
Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνης πρόξενος, ἡμῖν ἐπέστη, ἡ ἁγία μνήμη σου, τῇ ἐναρέτῳ σου ζωῇ, πνευματικῶς κατευφραίνουσα, Μῆτερ Ὁσία, τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ γαστρός σου πρόεισι, σεσαρκωμένος, ὁ τῆς δόξης Ἥλιος, ταῖς τῆς Θεότητος αὐγαῖς, καταλαμπρύνων Πανάχραντε, τοὺς Θεοτόκον ὀρθῶς σε κηρύττοντας.

Ἀναβαθμοί: Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἤχου

Προκείμενον: *Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.*

Στίχ. *Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατηύθυνε τὰ διαβήματά μου καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸ στόμα μου ᾆσμα καινόν.*

Εὐαγγέλιον κατὰ Μᾶρκον. (Ζήτει τῇ Γ' Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν).

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα. *Ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας...*

Καὶ νῦν. *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στίχ. *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Τὸν τῆς ἁγνείας θησαυρόν, ἄσυλον τηρήσασα, δι' ἀσκητικῆς πολιτείας, ὁλοσχερῶς Χριστῷ ἀνετέθης· σῶμα γὰρ καὶ ψυχήν, καὶ πάντα τὰ σά, αὐτῷ καθιέρωσας, καὶ κάλλος ἀπόθετον ὤφθης, καὶ ὄργανον θεοσεβές, τῶν δωρεῶν τῆς χάριτος, Εὐφροσύνη Ὁσία· καὶ νῦν τῆς ὑπὲρ νοῦν, τρυφῶσα εὐφροσύνης, πρέσβευε δεόμεθα, σωθῆναι τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα οἱ ἑξῆς δύο Κανόνες τῆς Ὁσίας, ὡς καταχωροῦνται ἐν τῷ Μηναίῳ.

Πρῶτος Κανὼν τῆς Ὁσίας. Ἀνεπίγραφος.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἁρματηλάτην.

Ὁ τρισαγίαις ἐν φωναῖς ὑμνούμενος, ὑπὸ φρικτῶν στρατιῶν, καὶ συνῳδὰ δείξας, τοὺς βροτούς, δοξάζειν σε, καὶ νῦν αὐτὸς τὴν βλάσφημον, ἀνατρέπων προσθήκην, τοῦ Τρισαγίου ἐξαίσιον, ἔθου τοῦ παιδὸς ἁρπαγὴν καὶ φωνήν.

Σὺ τὸν Θεὸν ἀπὸ ψυχῆς ἐπόθησας, καὶ ἐμνηστεύθης αὐτῷ, κοσμικὸν μνηστῆρα, καὶ σαρκὸς εὐπάθειαν, καὶ πλοῦτον τὸν ἐπίκηρον, καὶ τρυφὴν καὶ τὴν δόξαν, καταλιποῦσα Πανεύφημε, καὶ ἀσκητικὸν βίον ζήσασα.

Εὐφορωτάτη γῆ καθάπερ πέφηνας, ἑκατοστεύοντα, καρπὸν ἀποδοῦσα, Εὐφροσύνη πάνσεμνε· καὶ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, δεξαμένη προθύμως, τὴν συμβουλὴν τὴν σωτήριον, ἐνεγκεῖν εἰς ἔργον ἐσπούδασας.

Θεοτοκίον.

Ῥήσεσι θείων Προφητῶν ἑπόμενοι, καθωμολόγησαν, τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον σάρκα προσλαβόμενον, οἱ θεοφόροι Μάρτυρες, ἐξ ἀχράντου Παρθένου, ἣν Θεοτόκον δοξάζομεν, ᾄσμασιν ἀεὶ μακαρίζοντες.

Ἕτερος Κανών, τῆς Ὁσίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· *Ὕμνον σοι μέλπω προφρόνως Εὐφροσύνη. Ὁ Ἰωσήφ.*

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. α'. Ἵππον καὶ ἀναβάτην.

Ὕμνοις θεοτερπέσιν, ὑμνοῦντα σήμερον, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, καὶ ὄντως ἀξιέπαινον, φωτί με καταύγασον, τῶν εὐχῶν σου πάνσεμνε, εὐφροσύνης θείας ἐπώνυμε.

Μόνον τὸ θεῖον κάλλος, Χριστοῦ ποθήσασα, καὶ ταῖς τούτου θελχθεῖσα, ἀϋλοις ὡραιότησι, τὸ κάλλος τοῦ σώματος, ἐβδελύξω ἔνδοξε, θεωρίαις θείαις σχολάζουσα.

Νύμφη ὡραϊσμένη, τῶν ἀρετῶν καλλοναῖς, ἐμνηστεύσω τὸν ὄντως, ὡραῖον κάλλει Χριστόν, λιποῦσα τὸν πρόσκαιρον, Εὐφροσύνη μνήστορα, καὶ τοῦ βίου πᾶσαν τερπνότητα.

Θεοτοκίον.

Ὅλος ἐπιθυμία, καὶ γλυκασμὸς καὶ ζωή, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας, ὑπερβολῇ χρηστότητος, Παρθένε πανάμωμε· ὃν δυσώπει σῶσαί με, τὸν ἀπαύστως σε μακαρίζοντα.

ᾨδὴ γ'. Ὁ στερεώσας.

Ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, ὁ ἀποκρύψας τὰ βάθη, μυστηρίων σου καὶ ἀποκαλύψας, νηπίοις ταῦτα θαυμαστῶς, νηπίῳ ἐκκαλύπτεις νῦν, ἀρθέντι ἐν νεφέλαις, μέλος σαφῶς τὸ Τρισάγιον.

Τῆς ἐμπαθείας δυσειδῆ, χιτῶνα ἐκδυσαμένη, ἐν σοφίᾳ τὴν στολὴν ἐνεδύσω, ἀπαθείας ἐν Χριστῷ μέσον ἀνδρῶν ἀπήστραψας, ἀσκητικῶς βιοῦσα, καὶ σκεπτόμενη τῇ χάριτι.

Γῆς ἐγκρατείας χαλινῷ, τάς ἀκαθέκτους ὀρέξεις, τῆς σαρκὸς ἀναχαιτίζουσα Μῆτερ, πρὸς τὸν δρόμον τὸν καλόν, τῆς ἱερᾶς ἀσκήσεως, τὴν σὴν καρδίαν εἶχες, εὐθυποροῦσαν ἀπρόσκοπα.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως τοῦ Θεοῦ, τὸν Λόγον, ὦ Θεοτόκε, ἀπεγέννησας ἐκ σοῦ σαρκωθέντα· ὃν οἱ Μάρτυρες Θεόν, ἀνδρείως ὡμολόγησαν, ὡς στρατιῶται τούτου, στεφανῖται γενόμενοι.

Ἕτερος. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Μεγάλους ἐγκαρτερήσασα ἀγωνίσμασι, τοῦ ἐχθροῦ καθεῖλες τὰ μηχανήματα, ἔτρεψας δαιμόνων προσβολάς, Ἀγγέλοις ὡμοιώθης, ἀθανασίαν μελετήσασα, Μῆτερ ἐν θνητῷ σου τῷ σώματι.

Εὐφραίνει τῶν Μοναστῶν καρδίας ὁ βίος σου, στηριγμὸς ὑπάρχων καὶ παιδαγώγησις, πρὸς σωτηριώδεις ἐντολάς, πρὸς τρίβους ἀφθαρσίας, πρὸς τῆς ἀγάπης τὸν ἀκρότατον ὅρον Εὐφροσύνη τοῦ Κτίσαντος.

Λαμπρύνει τὰ τῶν πιστῶν ἐνθέως συστήματα, ἡ λαμπρά σου μνήμη καὶ ἀξιέπαινος, θέλγει τῶν Ὁσίων τοὺς χορούς, Ἀγγέλους ἐπευφραίνει, μεθ' ὧν αὐλίζῃ ὥσπερ Ἄγγελος, ὧνπερ καὶ τὸν βίον ἐζήλωσας.

Θεοτοκίον.

Παθῶν με τὸ χαλεπὸν χειμάζει κλυδώνιον· πονηρῶν πνευμάτων βυθὸς συνέχει με· ἡ τῆς ἁμαρτίας καταιγίς, δονεῖ μου τὴν καρδίαν·' Θεοκυῆτορ σύ με στήριξον, τὸν εἰλικρινῶς σε δοξάζοντα.

Κάθισμα. Τοῦ Μηναίου. Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τὸ τοῦ θήλεος χαῦνον ἐπινευρώσασα, οὐρανίαις ἐλπίσι μέσον κατῴκησας, ἀδιστάκτῳ λογισμῷ ἀνδρῶν θεόπνευστε, τὸν τῆς Εὔας πτερνιστήν, ὑποτάττουσα ταῖς σαῖς, παρθένε πτέρναις τοῖς πόνοις, καὶ ταῖς ἀγρύπνοις μελέταις· διὸ ἐν πίστει σὲ μακαρίζομεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σὲ λιμένα καὶ τεῖχος καὶ καταφύγιον, καὶ ἐλπίδα καὶ σκέπην καὶ προστασίαν θερμήν, εὑρηκότες οἱ πιστοί, πρὸς σὲ προστρέχομεν· καὶ ἐκβοῶντες ἐκτενῶς, ἀνακράζομεν πιστῶς· Ἐλέησον Θεοτόκε, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπάλλαξον.

ᾨδὴ δ'. Σύ μου ἰσχὺς Κύριε.

Οἰκονομῶν, πρὸς τὸ συμφέρον τὰ πάντα Σωτήρ, καὶ παιδεύων πάντας πρὸς διόρθωσιν, καὶ τῶν κακῶν πάντων ἀποχήν, καὶ τανῦν συνήθως, σεισμῷ τὴν γῆν συνετάραξας, βλασφήμους ἀνατρέπων, δόξας αἱρετιζόντων, καὶ διδάσκων ὡς θέμις δόξαζειν σε.

Ἀσκητικὴν παλαίστραν, ἤνυσας χαίρουσα, Εὐφροσύνη, ἀνδρῶν μέσον μένουσα, καὶ θανατοῦσα τὰς ἐμπαθεῖς, τῆς σαρκὸς ὀρέξεις, τῷ πόθῳ τῷ τοῦ Δεσπότου σου· διὸ τῆς ἀθανάτου, κατοικίας καὶ δόξης, ἠξιώθης λαβοῦσα τὸν στέφανον.

Τοὺς στεναγμούς, τῶν σῶν δακρύων προσφέρουσα, ὥσπερ μύρα, Μῆτερ τῷ Δεσπότῃ σου, τὴν εὐωδίαν τὴν παρ' αὐτοῦ, τὴν τῶν χαρισμάτων, τῶν θεϊκῶν ἀνταπείληφας, δι' ὧν εὐωδιάσθης, καὶ διέπνευσας πᾶσι, τὴν ὀσμὴν τῶν θαυμάτων θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Ὅπλον Χριστέ, τὴν σὲ τεκοῦσαν Πανάμωμον, κεκτημένοι, πλάνης ἐτροπώσαντο, τὰς μηχανάς, Μάρτυρες σοφοί, καὶ τὰς τῶν τυράννων, θωπείας

σοφῶς διέλυσαν, καὶ νῦν στεφανηφόροι, δεδειγμένοι βοῶσι· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ἕτερος. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Πατρί σε οὐρανίῳ προσέχουσαν, τῷ τῶν ψυχῶν νυμφαγωγῷ, πατρὸς στοργὴ οὐκ ἐκώλυσεν, οὔτε προσκαίρου νυμφίου, ὁδεῦσαι τὴν ὁδὸν τὴν σωτήριον.

Ὡς φοῖνιξ θεοφρόνως ἐξήνθησας, δικαιοσύνης γλυκασμόν, καὶ ὡσεὶ κέδρος παρ' ὕδατα, τῆς ἐγκρατείας θεόφρον, καρποὺς τοὺς ἐναρέτους ἐπλήθυνας.

Πυρὶ τῆς ἐγκρατείας ἐτέφρωσας, τὰς φρυγανώδεις ἡδονάς, καὶ πυρωθεῖσα τῷ ἄνθρακι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, θαυμάτων λαμπηδόνας ἐξήστραψας.

Θεοτοκίον.

Οἰκτείρησον οἰκτιρμῶν ὑπάρχουσα, τὴν παναθλίαν μου ψυχήν, Θεοκυῆτορ πανάμωμε, τὴν ἐκ παθῶν ἁμαρτίας, δεινῶς ἀμαυρωθεῖσαν καὶ στένουσαν.

Ὠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Προτυπῶν τῶν δικαίων, τὴν ἐν τῇ δευτέρᾳ Χριστὲ παρουσίᾳ σου, ὑπαντὴν φρικώδη, ἐν νεφέλαις καὶ νῦν τὴν ἐξαίσιον, ἁρπαγὴν εἰργάσω, τήν του παιδὸς δι' οὗ διδάσκεις, τὸ Τρισάγιον μέλος ὀρθότομον.

Τοῖς ἐνθέοις σου ἔργοις, ἔδειξας τὴν κλῆσίν σου ἐπαληθεύουσαν· ὡς γὰρ λίθος ὤφθης, πολυτίμητος σμάραγδος ἔνδοξε, διαλάμπων μέσον, τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν παρθένε, τῇ λαμπρότητι τῆς καθαρότητος.

Εὐφροσύνην τὴν θείαν, ἔσχες ἐν καρδίᾳ σου εὐφραινομένη ἀεί, ἐν τοῖς τοῦ Κυρίου, διατάγμασιν, οἷς ἐντρυφήσασα, πολιτείαν ἤσκεις, τὴν ἀκραιφνῆ καὶ πανολβίαν, Εὐφροσύνη παρθένε θεόνυμφε.

Θεοτοκίον.

Ἀληθῆ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγνόντες σε Μάρτυρες ἔνδοξοι, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεὸν Λόγον εἰδότες ἐκήρυξαν, πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, νεανικῶς μέχρι θανάτου, ἀνθιστάμενοι Κόρη πανύμνητε.

Ἕτερος. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Φέγγει θείων πράξεων, ὡς λίθος σμάραγδος, σεμνὴ ὡράθης, ἀνδρῶν ἐν μέσῳ, ἀνδρικὰ παλαίσματα, ἐπιδεικνυμένη, καὶ τέρπουσα τὸν Κύριον.

Ῥαίνουσαν τὰ δάκρυα, ὥσπερ ἀρώματα, εὐωδιάσθης, ἐμεγαλύνθης, ὡς μύρον πολύτιμον, Θεῷ προσηνέχθης, παρθένος ἀδιάφθορος.

Ὅλην σου τὴν ἔφεσιν, Θεῷ προσένειμας αὐτὸν ποθοῦσα, αὐτὸν ζητοῦσα, αὐτοῦ ἀνιχνεύουσα, τὴν νομοθεσίαν, παρθένε τὴν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Νέον ἀπεκύησας, ὡς βρέφος ἄχραντε, τὸν πρὸ αἰώνων, Πατρὸς ἀνάρχου, ἀχρόνως ἐκλάμψαντα· ὃν ὑπὲρ τοῦ κόσμου, δυσώπει Θεονύμφευτε.

ᾨδὴ ς'. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Συνέσεισας μὲν τὴν γῆν, καὶ βλέμματι συνετάραξας, καρδίας δὲ τῶν βροτῶν, κλονήσας ἐσάλευσας, δεινῶς

βλασφημούντων σε· ἀλλ' ἀνεκαλέσω, συμπαθῶς αὖθις τὸ σύντριμμα.

Ὡραία νύμφη Χριστοῦ, ἐδείχθης καὶ περιδέξιος, τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, σεαυτὴν κοσμήσασα, Εὐφροσύνη πάνσεμνε· διὸ καὶ παστάδος, οὐρανίου κατηξίωσαι.

Μαράνασα τῆς σαρκός, τὰ θηριώδη ὁρμήματα, τὸν ἔρωτα τῆς Χριστοῦ, ἀγάπης λαμπρότερον, ἔσχες διανάπτοντα, καὶ φωτίζοντά σου, τῆς ψυχῆς τὰ αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον.

Νευρούμενοι ταῖς ἐκ σοῦ, ἐκπεμπομέναις δυνάμεσιν, οἱ Ἀθλοφόροι Χριστέ, νομίμως ἐνήθλησαν, τὴν ἁγνὴν Μητέρα σου, ἀνυμνολογοῦντες, ἀπορρήτως σε κυήσασαν.

Ἕτερος. Μαινομένην κλύδωνι.

Ὡς ἁγνὴ καὶ ἄμωμος, ὡς ὡραία, ὡς περικαλλής, τῷ Νυμφίῳ Λόγῳ σὺ μεμνήστευσαι, εἰς αἰῶνας, διατηροῦντί σε ἄφθορον.

Στεναγμοῖς καὶ δάκρυσιν, ἐκζητοῦσα τὸν Δημιουργόν, τῆς ἐκείνου θέας κατηξίωσαι, ὡς ἐκλεκτή, σὺν ἐκλεκτοῖς ἀξιάγαστε.

Ἐγκρατείας ἄγαλμα, σωφροσύνης ἔμψυχος εἰκών, τοῖς πιστοῖς ὡράθης εὐφημοῦσί σου, τὸ ἱερόν, ὦ Εὐφροσύνη, μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ νοῦν τὸν ἄχρονον, ὑπὲρ λόγον τὸν Δημιουργόν, Παναγία τέτοκας λυτρούμενον, πάσης φθορᾶς, τοὺς Θεοτόκον ὑμνοῦντάς σε.

Κοντάκιον. Τοῦ Μηναίου. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τῆς ἄνω ζωῆς, τυχεῖν ἐπιποθήσασα, τὴν κάτω τρυφήν, σπουδαίως καταλέλοιπας, καὶ σαυτὴν ἀνέμειξας, ἀναμέσον ἀνδρῶν παναοίδιμε· διὰ Χριστὸν γὰρ τὸν Νυμφίον σου, μνηστῆρος προσκαίρου κατεφρόνησας.

Ὁ Οἶκος. Ὁμοίως τοῦ Μηναίου.

Ἐν εὐφροσύνῃ καὶ θυμηδίᾳ, τάς ψυχὰς εὐφρανθέντες, ἀναστῶμεν σπουδῇ, ἀκοῦσαι λόγον παράδοξον· ὑπερβαίνει γὰρ ἔννοιαν πᾶσαν τὸ διήγημα τοῦτο καὶ καταπλήττει· ὅτι γυνὴ ἐν μέσῳ ἀνδρῶν καταμένουσα, ἐνίκησε τὸν Βελίαρ, καὶ τὸ πῦρ κατεπάτησε τῶν ἡδονῶν, καὶ οὐκ ἐφλέχθη τὸ σύνολον· τὸν Χριστὸν γὰρ ποθοῦσα ἡ ἄσπιλος, μνηστῆρος προσκαίρου κατεφρόνησε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας Εὐφροσύνης, θυγατρὸς Παφνουτίου τοῦ Αἰγυπτίου.

Τὸ θῆλυ κρύπτεις ἀνδρικῶς, Εὐφροσύνη,
Καὶ κρυπτὰ τὸν βλέποντα Δεσπότην βλέπεις.
Μύσας ὁ Παφνούτιος ἐν τῷ σαρκίῳ,

Τῷ πνεύματι ζῇ, καὶ θεωρεῖ φῶς μέγα.
Εἰκάδα Εὐφροσύνη κατὰ πέμπτην πότμον ὑπέστη.

ᾨδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἐχθροὺς ματαιόφρονας, νηπιοφρόνως σε παροργίζοντας, καὶ δεινῶς βλασφημοῦντας, προσθήκῃ νόθῳ τῆς τρισαγίας φωνῆς, διὰ νηπίου φωνῆς νῦν διήλεγξας, ἐπιστηρίξας πιστοὺς ἐν ξένοις τέρασι.

Θεῷ προσανέθηκας, τὴν τῆς καρδίας σου πᾶσαν ἔφεσιν, αὐτὸν στέργουσα πίστει, αὐτὸν ζητοῦσα καὶ ἀνιχνεύουσα, τῶν προσταγμάτων αὐτοῦ τὴν σωτήριον, νομοθεσίαν σεμνή, δι' ἧς ἐφεῦρες ζωήν.

Νηστείαις δεήσεσι, σκληραγωγίαις καὶ χαμευνίαις σεμνή, ἐκλεπτύνασα σάρκα, τὸν νοῦν ἀνύψωσας πρὸς τὸν Κτίστην σου, ᾧ ἐνυμφεύθης, ὃν καὶ ἐπόθησας, οὐ κατετρύφησας νῦν τῆς ὡραιότητος.

Θεοτοκίον.

Ὑπάρχουσα Δέσποινα, καθαρωτέρα πάσης τῆς κτίσεως, ὑπεδέξω τὸν Λόγον, ἐκ σοῦ ἀρρήτως ἀποτικτόμενον· ὃν οἱ γενναῖοι ποθήσαντες Μάρτυρες, τῇ τῶν βασάνων πυρᾷ ἐνεκαρτέρησαν.

Ἕτερος. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Φῶς σοι ἀνατέταλκε, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, Εὐφροσύνη ἔνδοξε· εὐθεῖαν γὰρ ἔσχηκας, τὴν γνώμην μελῳδοῦσα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥάβδον δυναμοῦσάν σε, τὸν Σταυρὸν κατέχουσα, δαιμόνων τὰ χάσματα, διέβης ἀπήμαντος, Ὁσία μελῳδοῦσα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἶκον τὴν καρδίαν σου, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ὁσία ἐτέλεσας, τοῦ σὲ ἐνισχύσαντος, καὶ δείξαντος πνευμάτων, πονηρῶν δυνατωτέραν.

Θεοτοκίον.

Σῶμα περικείμενον, Θεὸν τὸν ἀσώματον, Πανάμωμε τέτοκας, ἡμᾶς ἐκλυτρούμενον, τοὺς φόβῳ μελῳδοῦντας· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾨδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἐπὶ τῷ πύργῳ πάλαι μέν, τῆς Χαλάνης συνέχεας, γλώσσας τῶν κακῶς ὁμονοούντων Κύριε, καὶ νῦν ἐστηλίτευσας, τὰς γλωσσαλγίας τῶν δυσσεβῶν, ἐπὶ βλασφημίᾳ, συμφωνούντων ἀθέσμῳ, ἐν γλώσσῃ ψελλιζούσῃ, αἰθερίου ἀρθέντος, νηπίου παραδόξως, εἰς θάμβος τῶν ὁρώντων.

Ἀσκητικοῖς παλαίσμασι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησας, καὶ ἠγαλλιάσθης, ἀληθῶς τῷ πνεύματι· ἐντεῦθεν ἀΐδιος, σὲ Εὐφροσύνη πάνσεμνε, Κόρη ὑπεδέχθη, τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, κατέχουσαν καὶ πίστει, τὸν Σωτῆρα βοῶσαν, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μέσον ἀνδρῶν κατῴκησας, τὴν ἁγνείαν φυλάττουσα, καὶ συντηρουμένη, μηχαναῖς τοῦ ὄφεως, ἀπήμων ἀκράδαντος, τοῦ Θεοῦ σε σκεπάζοντος, καὶ διατηροῦντος, τῇ οἰκείᾳ δυνάμει, καὶ πᾶσι

προδεικνύντος, τῆς ψυχῆς σου τὴν αἴγλην, καὶ γνώμην καὶ ἀνδρείαν, θέοφρον Εὐφροσύνη.

Θεοτοκίον.

Νέον ὡς βρέφος τέτοκας, τὸν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ἄχραντε Παρθένε, συμφυῶς νοούμενον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, καθομολογοῦντες, ἱερῶς ἐναθλοῦσι· μεθ' ὧν σε Παναγία, μακαρίζουσι πίστει, λαοὶ, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἕτερος. Σοὶ τῷ Παντουργῷ.

Ὕλην τῶν παθῶν, ἀπετινάξω Κόρη, Ἀγγέλων τὸν ἄϋλον, βίον ζηλώσασα, οἷσπερ συμμέλπεις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νέμει σοι ζωήν, ὁ τῆς ζωῆς ταμίας· αὐτοῦ γὰρ τοῖς ἴχνεσιν, ἐξηκολούθησας, τούτου τὸ κάλλος, ποθήσασα τὸ θεῖον, ᾧ καὶ συνευφραίνῃ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἤρθης πρὸς μονάς, τάς ἀειζώους ὄντως· ἐφέσεως ἔτυχες, ἧς ἐπεπόθησας, ξύλου παρθένε, ζωῆς κατατρυφῶσα, καὶ ὑπερυψοῦσα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὅλη ἐκλεκτή, ὡραϊσμένη ὅλη, Θεὸς ἣν ἡγίασεν ἣν ἐξελέξατο, ὤφθης Παρθένε, ἀεὶ δεδοξασμένη· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾨδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἐξέστη ἐπὶ ξένῳ καὶ φοβερῷ, τεραστίῳ τῷ νῦν τελεσθέντι γῆ, καὶ οὐρανός, ὅτι πρὸς αἰθέριον ἁρπαγήν, ἀπὸ λαοῦ θεόφρονος, τὸ νήπιον ἤρθη τὸ τὴν ᾠδήν, μεμυσταγωγημένον, τοῦ Τρισαγίου μέλους, δι' οὗ ἀθάνατος ὑμνεῖται Θεός.

Ἐκσπάσας σε ἰλύος βιωτικῆς, ὁ νυμφίος ὁ σὸς Εὐφροσύνη σεμνή, εἰς τὴν στερράν, πέτραν προσταγμάτων τῶν ἑαυτοῦ, ἔστησε καὶ κατηύθυνε, σοῦ τὰ διαβήματα προφανῶς, εἰς πρᾶξιν ἐνάρετου, καὶ σεμνῆς πολιτείας, καὶ κατεσκήνωσεν εἰς θείας αὐλάς.

Ἀσκήσεως τὸν δρόμον τὸν εὐκλεῆ, διανύσασα σθένει τοῦ Πνεύματος, καὶ σεαυτήν, τέμενος τελέσασα θεϊκόν, τὴν εὐφροσύνην εἴληφας, τὴν διηνεκῆ τε καὶ καθαράν, τοῦ κάλλους τοῦ νυμφίου, ἀεὶ κατατρυφῶσα, ὦ Εὐφροσύνη παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἥλιος ἡ μνήμη τῶν ἀθλητῶν, τοὺς πιστοὺς περιλάμπει τοῖς θαύμασιν· ὁ γὰρ ἐκ σοῦ, ἄχραντε Παρθένε τεχθεὶς Θεός, ὃν εὐσεβῶς ἐκήρυξαν, τούτους κατελάμπρυνεν ἐμφανῶς, δοξάζων τοὺς ἐν πίστει, αὐτοῦ τὴν παρουσίαν, τετιμηκότας ὡς ὑπέσχετο.

Ἕτερος. Ἠσαΐα χόρευε.

Ἱερὰν πανήγυριν, μοναζόντων δῆμος συγκροτεῖ, τὴν μνήμην σου ἐκτελῶν τὴν θεολαμπῆ· χορὸς ἐπαγάλλεται, μοναζουσῶν· ὤφθης γὰρ σεμνή, πάντων ἀγλάϊσμα, Εὐφροσύνη ἀξιαγαστε.

Ὡς σεπτὸν ἀνάθημα, οὐρανίου γέγονας ναοῦ, ὡς κρίνον ἐν ταῖς αὐλαῖς, ἤνθησας Θεοῦ, ὡς ῥόδον ἡδύπνοον, προσηνέχθης τῷ Παμβασιλεῖ, μύρον ὡς τίμιον, Εὐφροσύνη παμμακάριστε.

Σεαυτὴν ἐφαίδρυνας, ἀρετῶν σου κόσμῳ φωτεινῷ, καὶ ἤχθης πρὸς νοητόν, θάλαμον ἁγνή, καὶ νῦν τὸ ἀμήχανον, κατανοεῖς, κάλλος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς θεώσεως, ἀπολαύεις τελειότερον.

Ἡ ἁγία μνήμη σου, ἁγιάζει σήμερον πιστούς, πηγάζουσα φωτισμὸν ἁγιαστικόν, ἐν ᾗ δυσωποῦμέν σε, ὡς ἐκλεκτήν, νύμφην τοῦ Χριστοῦ, σῷζε πρεσβείαις σου, Εὐφροσύνη τοὺς τιμῶντάς σε.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ τοῦ προσώπου σου, τὸν ἐν σκότει κείμενον παθῶν, καταύγασον τοῦ φωτός, πύλη νοητή, μὴ νὺξ καταλάβῃ με, τοῦ θανάτου, ἄχραντε Ἁγνή, τῆς σωτηρίας μου, τάς ἐλπίδας ἀνακόπτουσα.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῦ Μηναίου. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τὸν ἄρχοντα διέλαθες, τῆς αἰσχύνης καὶ τοῦτον, ἐν φιλοσόφῳ, σχήματι, ἐναπέδειξας ἄνουν, παρθένος οὖσα τὴν ψυχήν, καὶ τὸ σῶμα γέγονας, ἀνὴρ φρονήσει καὶ πίστει, Εὐφροσύνη Ὁσία, τῶν παρθένων καλλονή, μοναζουσῶν ὡραιότης.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον. Τοῦ Μηναίου.

Θρόνοι καὶ Κυριότητες, Ἐξουσίαι, Δυνάμεις, Ἀρχάγγελοι καὶ Ἄγγελοι, Μητροπάρθενε Κόρη, τῷ σῷ Υἱῷ λατρεύουσιν, ὡς Θεῷ καὶ Δεσπότῃ, καὶ σὲ

ἀπαύστως ὑμνοῦσι· τοῦτον ἀεὶ ἱκέτευε, λυτρωθῆναί με Ἁγνή, τῆς φοβερᾶς καταδίκης.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὴν ἀληθῆ εὐφροσύνην ἐπιποθήσασα, τὴν τεθλιμμένην τρίβον, καὶ στενὴν ἐπορεύθης, Ὁσία Εὐφροσύνη, ἀγγελικῶς, τὴν ζωὴν διανύσασα· καὶ νῦν τῶν πόνων τρυγῶσα τάς ἀμοιβάς, ὑπερεύχου τῶν τιμώντων σε.

Ἀρρενωθεῖσα τὴν φρένα ἅμα καὶ σχήματι, τῆς πατρικῆς ἑστίας, λάθρα Μῆτερ ἀπέστης, ἀγάπῃ τετρωμένη τῇ θεϊκῇ, καὶ ἀνδρείως ἠγώνισαι, μέσον ἀνδρῶν Εὐφροσύνη περιφανῶς, τὸν Βελίαρ καταισχύνασα.

Τῆς ἀρετῆς τὸν ἀγῶνα στερρῶς ἀνύσασα, τῷ σῷ πατρὶ ἐγνώσθης, ἐν τῷ τέλει Ὁσία, καὶ ἅπαντες ἐξέστησαν ἐπὶ σοί, καὶ μεγάλως ἐθαύμασαν· πῶς Εὐφροσύνη καθεῖλες τοῦ πονηροῦ, φιλοσόφως τὰ τεχνάσματα.

Πεποικιλμένη παρέστης τῷ σῷ Νυμφίῳ Χριστῷ, καὶ καθωραϊσμένη, ἀρετῶν ταῖς ἰδέαις, θέοφρον Εὐφροσύνη καὶ παρ' αὐτοῦ, εὐκλεῶς τεθαυμάστωσαι· Ὃν ἐκδυσώπει δεόμεθα ἐκτενῶς, τοῦ σωθῆναι τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'. Γερασίμου.

Ὁσία Μῆτερ, τὴν ἀγαθὴν μερίδα, εὐαγγελικῶς προκρίνασα, πάντων τῶν τῆς γῆς τερπνῶν, οἷα σφαλλομένων ἐμάκρυνας· ὅθεν ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, τῷ Χριστῷ δουλεύσασα, πάντας

ἐξέπληξας, τῷ τρόπῳ τοῦ βίου σου, καὶ τῇ ὑπὲρ φύσιν πολιτείᾳ σου· ἔξω γὰρ κόσμου καὶ σαρκός, ταῖς πρὸς τὸ κρεῖττον ἀναβάσεσιν, ὡς ἀληθῶς ἐγένου. Ἀλλ' ὡς τῆς ἄνω εὐφροσύνης μέτοχος, ταύτης καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, τῇ πρὸς Χριστὸν δεήσει σου, Εὐφροσύνη ἀξιύμνητε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῆς Παρακλητικῆς.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν· Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, Ἀπολυτίκιον, καὶ Ἀπόλυσις.

Μεγαλυνάριον.

Μνήστορα λιποῦσα τὸν γεηρόν, φαιδρῶς ἐνυμφεύθης, τῷ ὡραίῳ κάλλει Χριστῷ, δι' ἀμέμπτου βίου, Ὁσία Εὐφροσύνη, δι' οὗ ἀεὶ εὐφραίνεις τοὺς σὲ δοξάζοντας.